

i Stedet for at Samfundet skulde gribe sig i sin Barm og opfylde den Pligt, som Samfundet har, nemlig at sørge for en forsvarlig Opdragelse af disse Børn.

Vi ville altsaa fra vor Side anbefale dette Lovforslag til hurtigst mulig Fremme, men vi gøre samtidig opmærksom paa, at kun den ene og maaske den mindste Side af Sagen iværksættes herhjemme. Der staaar ganske vist i § 3: „Handlinger, foretagne af Børn, som endnu ikke have fyldt 15 Aar, straffes ikke. Dog kan der, naar det findes fornødent, af det offentlige anvendes Forbedrings- eller Sikringsmidler mod saadanne Børn“, men det er jo slet ikke andet end den ordrette Bibeholdelse af Paragraffen, som den lyder i Straffeloven af 1866. Paa det Punkt sker der altsaa intet Fremskridt, man bibeholder kun det gamle. Midt under alle disse barbariske Bestemmelser om, hvordan Børn kunne piskes og fængsles, staaar der ogsaa i den gældende Straffelov, at der af det offentlige kan anvendes Forbedrings- eller Sikringsmidler, men Midler til at gennemføre det har man nu i 34 Aar undladt eller saa godt som undladt at søge. Det er kun ganske ubetydelige Bevillinger, der ere givne dertil, det er kun ganske lidt, der i alt Fald fra Samfundets, fra Statens Side er gjort for at raade Bod derpaa.

Til Slut vil jeg bede det høje Ting eller det Udvalg, der bliver nedsat, hvis man overhovedet anser det for praktisk eller forsvarligt at drage flere Spørgsmaal ind herunder — jeg synes, at man burde drage hele den Opgave ind, som Børnehjemskommissionen stillede — at man ikke glemmer Værgemaalsinstitutionen. Efter min Mening skulde det, der er foreslaaet der, ganske vist være noget mere demokratisk, saa at vi faa Værgemaal, der kunde skride ind og tage Børnene fra de Forældre, der mangle Evne eller Vilje eller begge Dele til at opdrage dem, og saa anbringe dem paa gode Børnehjem, som Staten driver eller støtter. Jeg mener altsaa, at hele den Opgave, som Regeringen stillede for den Kommission, der blev nedsat i 1893, bør tages op hurtigst muligt. Hver Maaned, der gaar, er en spildt Maaned i Samfundets Liv, der vil hævne sig om 20, 30, 50 Aar. Hver Dag, vi spille, vil om 50 Aar kendes paa det daværende Samfund. Det skulle vi vide, at det Ansvaret have vi. Men til Trods derfor vil jeg alligevel sige, at det vil være et meget væsentligt Fremskridt, hvis vi blot kunde faa dette Lovforslag gennemført. Den ærede

Ordfører sagde, at det er et Rydningsarbejde. Vort Parti vil være med til dette Rydningsarbejde, idet vi mene, at Frembringelsen af dette tomme Rum, som Straffrihed er, hurtig maa følges af det andet, af Opdragelse i Stedet for Straf. Rydde vi Grunden her, maa det rejse sig, som skal rejse sig, nemlig Samfundsinstitutioner til Opdragelse af de Børn, som ikke paa anden Maade kunne blive ordentlig opdragte, saa at den Samfundsforbrydelse falder bort, som bestaar i, at der overhovedet findes noget saa raat, noget saa frygteligt som dette Begreb: Vanrøgtede Børn.

Høegh-Guldberg: Det Lovforslag, som her foreligger, er jo bygget over Forslag Nr. 2 i den Betænkning, der er afgiven af den Kommission, der var nedsat om Statstilsyn med Børneopdragelsen; men Forslaget halter jo, om man maa bruge det Udtryk, i to Retninger, dels ved, at det ikke tillige bringer de ønskede Bestemmelser om Behandling af forbryderske og forsømte Børn og unge Personer (Tvangsopdragelse), med den deri indeholdte Gradation, nemlig, jfr. Kommissionens Betænkning, gennem Tilsyn med Værger, Anbringelse i Plejehjem, Børnehjem eller Opdragelsesanstalter, og dels endelig ved, at der mangler de af Kommissionen foreslaaede, meget ønskelige særlige Straffebestemmelser for unge Forbrydere. — Hovedbestemmelsen i det fremlagte Forslag er, som allerede fremhævet af den ærede Indleder, at hæve den kriminelle Lavalder fra det 10de til det 15de Aar. Det sympatiserer jeg ganske med, jeg tilkendegav det ved min Afstemning i Fjor, og jeg har i Aar allerede tilladt mig at omtale det under Finanslovens 1ste Behandling. Jeg mener ogsaa, at det er alt for tidligt at bringe den borgerlige Straffelovs Straffebestemmelser til Anvendelse paa disse unge Mennesker mellem 10 og 15 Aar, og det har ogsaa vist sig, at man ikke har opnaaet det tilsigtede Øjemed derved. Tvangsopdragelsen har, hvor den er anvendt, givet langt bedre Resultater, medens Straffen ikke har forhindret, at disse Børn Gang efter Gang ere faldne tilbage til Ulykke for dem selv og for Samfundet og til stigende Bekostning for Staten. Gaar man altsaa til, som foreslaaet, at hæve den kriminelle Lavalder, bortfalder dermed simpelthen Ris som Straf; men det er ikke nogen ligefrem Følge deraf, at Rottingslag skulde bortfalde, og saa vidt jeg mindes, har heller ikke den omtalte Kommission